

KYNDELSMÄSSODAGEN

JUNGFRU MARIE KYRKO GÅNGS DAG

Text: Luk 2:22-32. Predikan Nils Svensson. S:t Johannes församling, Yxenhult

Dagens text handlar om hur barnet Jesus bärs fram i templet. Lagen påbjöd nämligen att när ett gossebarn var fött, skulle kvinnan som fött, först renas i sju dagar och sedan ytterligare i trettiotre dagar. Innan dess var hon oren och fick inte komma in i templet. Nu var renings dagarna över och Josef och Maria hade tagit sig till Jerusalem och templet för att där bära fram Jesus och offra, allt enligt Herrens lag. Men detta var inte ett vanligt barn vilket som helst, det är ju Guds son och världens frälsare. Varför skulle hans föräldrar behöva gå till templet och där bära fram offer för honom?

Gud sände sin ende son till världen för att frälsa oss människor. Genom syndafallet förlorade människan det eviga livet, men inte bara det, vi blev helt och hållet av men möjligheten att på egen väg vinna saligheten tillbaka. Den som vill bli salig måste hålla lagen, hela Guds lag. Detta är och förblir en omöjlighet så länge vi lever här under synden. Men vem kan då bli frälst? Ja, vi har ju redan besvarat frågan. I Gal. 4: 4,5 står det: *Men då tiden var fullbordad, sände Gud sin son, född av kvinna, född under lagen, för att han skulle friköpa dem som var under lagen, så att vi skulle få barnarätten.*

Vad innebär det att Guds son är född under lagen? Vi har precis konstaterat att vi själva är oförmögna att hålla lagen, alltså måste vi ha en förmyndare, en som kan hålla lagen i vårt ställe. Därför ställde Gud sin egen son under lagen, för att han skulle uppfylla den i vårt ställe. Ja, Jesus uppdrag var att hålla lagen i alla människors ställe, detta innebar också att han nu vid sex veckors ålder, bars fram i templet för att det skulle fullgöras som lagen föreskrev.

Om vi tänker oss in i denna situation och händelse, vad är det vi ser? Jo, en liten fattig familj, en vanlig timmerman, hans hustru och ett spädbarn. Trots deras enkelhet reagerade Simeon, en gammal man, som var i templet. Han skyndade fram och tog barnet i sina armar. Varför gjorde han detta, var han inte riktigt klok, eller var gubben lite tokig? Här ger han sig på tillsynes främmande människor och tar deras barn i sina armar.

Vi kan lätt föreställa oss hur det var när de rika och kända människorna, de mer förnäma i staden Jerusalem, bar fram sina barn i templet under ståt och prakt. Säkert drog de till sig skaror med nyfikna, både fattiga och rika, men vad var det som drev den gamle Simeon att här ägna den anspråkslösa lilla familjen sån uppmärksamhet. För Simeon var det inga främlingar, han hade väntat och längtat efter denna stund. Genom den helige Ande hade han fått veta att han inte skulle dö förrän han hade sett Jesus Kristus, världens frälsare. Men hur kunde han tro att Jesus skulle komma så här i fattigdom. Han som var världens frälsare, skulle inte han komma med ståt och prakt som en kungason?

Vi minns de vise männen, de som följde stjärnan men inte litade på den, utan tänkte att Jesus, om han nu var en konung måste han ju födas i palatset i Jerusalem. Men de gick helt vilse, först när de trodde och åter följde stjärnan kom de rätt och fann Jesus i stallet i Betlehem. Så är det med tron, utan den kommer vi vilse.

Simeon hade fått en uppenbarelse, han skulle få se Jesus innan han dog. Detta trodde han fast och visst. Tron ifrågasatte inte en sekund att Jesus kom i fattigdom och enkelhet. Tvärtom, Simeon tog emot honom med utesäglig glädje, och undra inte på det. Tänk, här står han med världens frälsare i sina armar. Vem kan fatta innebörden av det. Inte undra på att denne Simeon brister ut i lovsång och bekännelse.

Dagens text handlar visserligen om hur Jesus bärs fram i templet, men också om tron, om Simeons tro. Vad var det hos denne gamle man som gjorde att han helt och fullt och utan tvivel kunde bekänna att han här hade fått möta Jesus Kristus världens frälsare. Jo, det står att han var en gudfruktig och rättfärdig man. Han var väl förtrogen med de heliga skrifterna som profeterade om en Messias som skulle komma. Hos profeten Jesaja hade han läst: *Ty ett barn varder oss fött och en son bliver oss given, och på hans skuldror skall berradömet vila, och han skall beta Underbar i råd, Väldig Gud, Evig fader, Frids furste.*

Guds ord var tillräckligt för Simeon, han behövde inga ytterliga bevis. Fast barnet Jesus kom i fattigdom och under ringa förhållanden tvivlade han inte utan hyllade honom som sin Herre och Frälsare.

Det är endast genom hörandet och läsandet av Guds ord som tron uppstår i hjärtat. I Rom. 10: 17 säger aposteln Paulus: *Alltså kommer tron av predikan, och predikan genom Kristi ord.*

I fredagens bibelstudium talade vi också om tron. I Mark. 11: 23-24 står det: Om någon säger till detta berg: 'Lyft dig upp och kasta dig i havet' och inte tvivlar i sitt hjärta utan tror att det som han säger skall ske, så skall det som han säger ske för honom. Därför säger jag er: Tro att ni har fått allt det som ni ber om och begär, så skall ni få det.

Här ser vi också hur tron och bönen hör ihop. I förklaringen till katekesen lyder en fråga: Vad är bönen? Bönen är trons samtal med Gud, när vi enligt hans vilja i Jesu namn ber honom om vad vi behöver till kropp och själ eller tackar och prisar hans heliga namn.

Alla evangelierna är fulla av exempel på människor som kommer till Jesus och ber om hjälp, och gemensamt för dem alla är att de tror. De tror på Jesus, de tror att han har makt och kraft att hjälpa dem. Vi ska bara ta ett exempel, den kananeiska kvinnan, som kommer till Jesus och ber för sin dotter som har en ond ande. När de samtalat säger Jesus: *Kvinna din tro är stor. Det skall ske dig som du vill.*

Så trodde också Simeon på Guds ord och löften. Därför kunde han i tro och övertygelse säga: *Herre, nu låter du din tjänare fara hädan i frid efter ditt ord, ty mina ögon har sett din salighet som du har berett för all folk, ett ljus till hedningarnas upplysning och en härlighet för ditt folk Israel.*

Simeon var en gammal man och nu hade dessutom det gått i uppfyllelse som han väntade på, han hade fått se världens Frälsare. Därför bad han nu om en salig död.

Vad är det egentligen som spelar någon roll i livet för oss som är kristna? Vad är det till slut som är helt avgörande? Jo, det är just det som Simeon här ber om: Låt mig få dö salig!

Detta är en bön som en kristen dagligen ber. Det är också därför som vi vid aftonbön och kompletorium i bönboken läser Simeons lovsång.

Varför kunde då Simeon vara så glad och med sådan frimodighet be att få fara hädan?

Svaret ger han själv: Ty mina ögon har sett din salighet, som du har berett för alla folk.

Hörde du? ALLA folk. Det var inte bara Guds egendoms folk det gällde, utan alla människor på hela jorden.

Detta får vara vår tröst här i dag, att barnet som Simeon håller i sina armar också är vår Frälsare. Därför får vi gå här ifrån i tron på att Jesus Kristus, världens frälsare, dog också för oss och för våra synder. Alla tvivel är undanröjda, du får vara viss om din salighet. Varje dag som går och varje kväll du går till sängs får du be som Simeon: Låt mig få dö salig efter ditt ord. Ja just det, du hörde rätt, efter Guds eget ord och efter hans löfte. *Av nåden är ni saliga genom tro, och inte av er själva, Guds gåva är det.*

Amen.